

[Annelise Gotfredsen]

vil være muligt at få en konstruktion, som det er praktisk at arbejde med, vil vi naturligvis gerne diskutere i udvalget. Man må ikke glemme, at også med denne konstruktion vil det være muligt på et hvilket som helst tidspunkt for enhver her i folketinget at rejse spørgsmål om disse ting. Det forslag, som de radikale fremsætter her, tager ikke ganske brodden af det.

Lennart Larson (V):

Vi taler her om to sider af samme sag, men folketinget burde kun have behandlet ét forslag, for venstre er enig med det radikale venstre, når man i bemærkningerne til forslaget siger:

»Det radikale venstre er tilhænger af et offentligt engagement i energisektoren, således at en overordnet styring og planlægning kan foretages. Men partiet er modstander af rene statslige monopoldannelser i aktieselskabsform, som reelt er uden politisk indsende og kontrol (eller hvor denne på grund af strukturen er meget vanskelig). Selskaberne er i disse tilfælde ikke underkastet markedsvilkår, og det er derfor meget vanskeligt at gennemskue, om der er tale om en optimal funktion. På den anden side er aktieselskabsformen hensigtsmæssig for at sikre en fornuftig drift og hurtige beslutninger.

Lovforslaget er udformet med henblik på at tilgodese disse to ofte modsatrettede hensyn:

- hensynet til en effektiv parlamentarisk kontrol samt

- hensynet til nødvendigheden af at kunne optræde driftsøkonomisk rationelt.«

Hele grundopbygningen omkring aktieselskabet og principperne og bestyrelsens sammensætning er der ingen stor uenighed om, men forslaget om at afvige fra aktieselskabsloven kan efter venstres opfattelse ikke opfylde de to hensyn.

Regeringens forslag, som jeg var inde på sidst, er en stærk struktur, en struktur, som egentlig også skulle opfylde det radikale venstres målsætning. Jeg redegjorde for det i mit indlæg vedrørende regeringens lovforslag. Jeg vil gerne her redegøre for, hvorfor jeg ikke mener, at det radikale forslag er bæredygtigt.

Jeg vil gerne her nævne et eksempel, som nærmere kan belyse, hvad jeg mener. Det

radikale venstre opremser i sit lovforslag alle de mange love og aktstykker, som har været igennem folketinget for at få D.O.N.G.-koncernen til at fungere. Jeg er enig med det radikale venstre i, at disse beslutninger er taget fuldkommen uden sammenhæng.

Men man har glemt en væsentlig ting om D.O.N.G.s virksomhed, nemlig at man i statusrapporten i foråret kom til, at D.O.N.G. ikke kunne leve op til det grundlag, man havde, nemlig omkostningsprincippet, og derfor fik man indføjet – i en anden lov, men det berørte i høj grad D.O.N.G.s finansiering og hele D.O.N.G.s drift – at man fra omkostningsprincippet gik over til substitutionsprincippet. Man opgav altså selvfinansieringen. Man fik et stort roderi i relation til spørgsmålet om tilfældige oliepriser og statsafgifter, og man fik indføjet, at nu var det statskassen, der tog risikoen. Det gav en tyngende risiko for hele projektet. Jeg har læst, at hr. Poul Nielson har sagt, at det var noget, han lod sig presse til. Jeg beklager det, og jeg betragter det som noget af en panikhandling. Hr. Poul Nielson burde aldrig have ladet sig presse til dette.

Hele projektet gik igennem på baggrund af et meget minutøst oplæg, som viste, hvad der var af kapitalbehov for at få D.O.N.G.-projektet op at stå. I 1979-kroner var det noget med en 7–8 mia kr. Jeg har nu ladet folketingets energipolitiske udvalg få en beregning i relation til folketingets vedtagelse i foråret om substitutionsprincippet. Nu drejer det sig om nogle helt andre tal, nemlig et finansieringsbehov på op imod 45 mia kr. de første 12 år og et underskud på 35 mia kr. i samme periode. Det kan godt være, man siger: ja men dem får vi hjem år 2015, og hvis de og de forudsætninger holder, som det er beregnet på, så skal de nok komme hjem. Men de første store økonomiske risici, vi går ind i her, er folketingets ansvar alene.

Når man taler om ledelsesstrukturen med de regionale selskaber og det store D.O.N.G.-moderselskab og går ud og snakker med de regionale selskaber og siger: er det nu rimeligt? – så siger de regionale selskaber: det kan godt være, det ikke er det, men det har folketinget bestemt, altså er det befolkningens opfattelse. Det er også rigtigt, at her har folketinget grebet ind, og derfor må folketinget også tage det økonomiske ansvar, der er.